

Forslag til Lov om Bestatningen af Brændevinsbrænding.

Kommission, der foreslaar Anskaffelsen og Benyttelsen af den Siemenske Maaler istedetfor den nuværende Opmaalning og Gradering.

Er det nu end saaledes udenfor at Tvivl, at den Siemenske Maaler er fuldstændig nøjagtig og paalidelig i ethvert Brænderi, hvor den kan komme til at virke under blot nogenlunde normale Forhold, og maa det ogsaa indrømmes, at Indførelsen af den som Bestatningsgrundlag vilde være til Fordel for samtlige Brænderier. — Spritfabrikerne vilde, uden nogen som helst Kontrol, kunne benytte hvilke Apparater og hvad Materialier de ønskede, Gjærfabrikanterne vilde kun blive befattede for deres virkelige Spiritusudbytte, og de smaa Brændere endelig opnaa at blive stillede fuldstændig lige med de større, hvad Skatten angaar, den blev ikke længer et betydningsfuldt Moment i Konkurrencen, — saa vil det dog ikke kunne undgaaes, at der, naar Spørgsmaalet bliver om at indføre den nu, vil reise sig Tvivl med Hensyn til, i hvilken Udstrækning dette skal finde Sted. At forlange den indført i alle Brænderier vil næppe kunne forsvares, saaledes som Forholdene endnu ere i en Del af de daarlige og slettest drevne Brænderier. Her er hyppig ungen Plads til Apparater, kun een Kjedel, der ogsaa skal benyttes til Klaring, og Driften er i det Hele taget saa primitiv, og Destillatet saa lidt rensat og saa uregelmæssigt baade med Hensyn til Temperatur og Styrke, der i sine lavere Grader altid er vanskelig at maale, at Maaleren, saavidt man kan skjøne efter de her foretagne Forsøg, ikke, uden at den ved mulige Forandringer gjøres mere uimodtagelig for disse slette Driftsforhold, tør anbefales til Benyttelse.

Den kunde forlanges indført strax i alle Dampbrænderier, hvad der ikke vilde være umuligt, og heller ikke kunde siges at stride mod Billighed, men ligesom dette ikke var bestemt i Forslaget af 1871, har man heller ikke kunnet finde det stemmende med den Vensældighed, hvormed Reformer i det Hele bør gennemføres.

Som i Forslaget af 1871 kunde man ogsaa gaa den fuldstændige Frivilligheds Vej, og beholde de to Bestatningsprinciper sideordnede, saa at enhver Brændevinsbrænder kunde vælge, og kun de nyanlagte Brænderier, og saadanne Brænderier, der forandres til Dampbrænderier, samt hvor der benyttes andet Materiale end det sædvanlige, skulde bestattes efter Udbytte, men Resultatet heraf vilde blive, at kun Gjærbrænderne, og de Brændevinsbrændere, der mente at staa sig ved det, vilde gaa over til den ny Bestatning, og Afgiften maatte nødvendigvis komme til at spille en Rolle, der sikkert var lidet heldig for Produktionens Udvikling, hvorhos man desuden i en uoverstuelig Fremtid kom til samtidig at have 2 Bestatningssystemer

med forskellige Lovbestemmelser og en forskellig Kontrol, et Forhold, som kunde berede Vanstigeligheder i flere Henseender.

Med nærværende Forslag har man derfor fulgt en Middelvei, idet det; naar de ellers kunne opfylde de stillede Betingelser, overlades til Brændevinsbrænderne selv, hvilken Bestatningsmaade de foretrakke; men samtidig har man sat Fristen herfor til 1ste April 1890. Fra dette Tidspunkt skulle alle Brænderier bestattes efter Udbytte. Herved vil man formentlig kunne tilfredsstille alle Indbendinger. Overgangen vil blive let, da det overlades til Brændevinsbrænderne selv, om de ville have Maaleren, og den Frist, der gives inden den endelige Gjennemførelse af Udbyttebestatningen, er saa rigelig, at Driften i det hele taget uden Gene maa kunne indrette sig paa Forandringen.

Bed Sætsættelsen af en saadan bestemt Grændse for Karrumsbestatningens Vedvaren har man derhos troet at kunne udelade den tilbligere stillede Fordring paa Antagelse af Udbyttebestatning ved Anvendelse af andet Materiale end det nu brugelige, hvad der i enkelte Tilfælde maaftte kunde medføre en Ubillighed.

Til § 1.

Herunder er optaget en Bemyndigelse for Tolboesenet til at forvisse sig om, at de Destillerapparater, der benyttes af Apothekere og Kemikere samt Destillatører og Vikorfabrikanter, ikke misbruges til Afbrænding af Mæsse eller Destillation af spiritusholdige Stoffer. Denne Bestemmelse, der ikke havde før, og ogsaa i enkelte Tilfælde er bleven saonet, danner formentlig et naturligt Supplement til Brændevinsbestatningen.

Til § 5.

Som ovenfor anført blev Afgiften af Brændevinstilvirkningen ved Lovene af 17de Februar 1851 og 28de Mai 1853 sat til 64 β . pr. Td. af det benyttede Gjæringskars Ruminhold, hvorved der beregnedes en Afgift af 4 β . for hver Pot Brændevin af 8 Graders Styrke efter Spondrup's Alkoholometer, idet Gjennemsnitsudbyttet efter Brænderidriftens Standpunkt dengang ansloges at være 16 Potter af det nævnte Brændevin for hver Tønde Karrum. Denne Afgift blev ved Krigsstatsloven af 5te August 1864 forhøiet med 50 pCt. eller til 1 Rd. pr. Td. Karrum, hvorved der altsaa efter den foranstaaende Beregning skulde ske en Forhøielse fra 4 β . til 6 β . pr. Pot Brændevin af 8° Styrke.

Paa Grund af den efterhaanden foregaaende Udvikling af Brændevinstilvirkningen ved en bedre Drift og bedre Redskaber, saavel til Mæssens Bearbejdelse som til dens Afbrænding, har den fastsatte Afgift af 6 β . pr. Pot Brænde-